

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200626
Dátum vydania rozhodnutia:	26.07.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7012200626.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa: G., podľa vlastného udania narodený X. W. XXXX, štátny príslušník Somálskej demokratickej republiky, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúnková 14, 078 01 Sečovce, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Škamla, s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru Úrad hraničnej a cudzineckej polície Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru 072 64 Podhorod' č. 171, o preskúmanie rozhodnutia č. p. PPZ-HCP-SO10-159/2012 z 2. júna 2012 o zaistení navrhovateľa, o odvolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/13/2012-43 z 13. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/13/2012-43 z 13. júna 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správnym orgánom

Prezídium Policajného zboru Úrad hraničnej a cudzineckej polície Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru 072 64 Podhorod', rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-SO10-159/2012 z 2. júna 2012 v zmysle § 88 ods. 1 písm. d/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa od 2. júna 2012 v čase od 21:20 hod. a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len „ÚPZC“) na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 28.11.2012.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol neoprávnenosť vstupu navrhovateľa na územie Slovenskej republiky a zotrvanie na ňom, podrobil ho skúmaniu veku znalkyňou ad hoc z odboru rádiológie, pretože tvrdil, že je

maloletý a uviedol dátum narodenia X. W. XXXX. Znalčka uviedla, že má 18-19 rokov a viac. Správny orgán skúmal jeho vzťahy a väzby k osobám na území SR ako aj jeho finančné zabezpečenie a možnosti ubytovania. Skúmal a rokoval s ukrajinskými orgánmi o možnosti readmisie navrhovateľa na územie Ukrajiny. Vypočul tiež navrhovateľa a z jeho výsluchu zistil, že cieľom jeho cesty bolo Švédsko, kde má údajne sestru a kde si chce nájsť prácu. Po prejavení vôle požiadať o azyl bol poučený, že príslušným na prijatie takejto žiadosti je Útvár policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach. Túto žiadosť nepovažoval odporca v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽa/52/2008 za prekážku navrhovateľovho zaistenia a preto mal za to, že zaistenie je účelné a odôvodnené.

II.

Odvolyanie - návrh na začatie konania

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal zrušenia rozhodnutia odporcu o zaistení a vrátenia veci odporcovi na ďalšie konanie. Rozhodnutie považoval za nezákonné z dôvodu uvedeného v § 250j ods. 2 písm. a/, c/ O. s. p., teda z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci.

V odôvodnení odvolania navrhovateľ namietal, že bola spochybnená jeho maloletosť, pričom však relevantným spôsobom nebol overený jeho vek v súvislosti s čím poukázal na vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti SR o tom, ktorý znalec je najvhodnejší na vypracovanie posudku o veku konkrétnej osoby. Uviedol, že rádiologička, ktorá v jeho prípade vypracovala posudok ako jediná znalčka môže byť maximálne konzultantom.

Ďalej uviedol, že v zmysle § 3 ods. 1 zákona o azyle, konanie o udelenie azylu sa začína vyhlásením cudzinca na príslušnom policajnom útvare, ktorým podľa jeho názoru je aj odporca ako oddelenie hraničnej kontroly. Okamihom vyhlásenia navrhovateľ o vôli žiadať o azyl pred odporcom, ako príslušným orgánom, sa stal žiadateľom o azyl a v zmysle § 22 ods. 1 zákona o azyle je osobou oprávnenou zdržiavať sa na území SR a nečinnosť odporcu v tomto smere je irelevantná. V súvislosti s podanou žiadosťou o azyl poukázal na to, že navrhovateľ, je po podaní tejto žiadosti, ako osoba, nevratiteľný na územie Ukrajiny.

K odvolaniu pripojil Birth Certificate - rodný list a už uvedené vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti SR. Celkovo sa k rozhodnutiu odporcu o zaistení vyjadril, že ho nepovažuje za účelné a efektívne, poukázal pritom na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a uzatvoril, že je v hrubom rozpore so znením Dohovoru o právach dieťaťa, v zmysle ktorého prvoradým hľadiskom vo vzťahu k dieťaťu je postup v najlepšom záujme navrhovateľa.

Navrhol aby súd zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň aby nariadil prepustenie navrhovateľa z UPZC Sečovce.

III.

Konanie pred krajským súdom

Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania proti rozhodnutiu odporcu navrhovateľom podľa § 250i ods. 2, § 250q ods. 2, § 250j ods. 2 písm. a/, c/, O. s. p. rozhodnutie odporcu z 2. júna 2012 č. p. PPZ-HCP-SO10-159/2012 zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie.

V odôvodnení uviedol, že považuje za dôvodnú odvolaciu námietku, týkajúcu sa veku navrhovateľa a jeho stanovenie predmetným znaleckým posudkom, najmä v súvislosti s ustanovením § 88 ods. 1, § 88 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého maloletého bez sprievodu nie je možné zaistiť. Pochybnosti podľa názoru krajského súdu umocňujú i rozporuplné stanoviská ústredných orgánov v tejto veci založené v spise, keď niektorým postačuje znalecké, či odborné skúmanie znalcom rádiológom a iným sa takéto skúmanie javí len ako pomocné, či podporné. Odporca sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal a neodôvodnil, akým spôsobom sa vyrovnal s rozporom medzi navrhovateľom tvrdeným vekom (nar. 1996) a znaleckým posudkom (18-19 rokov a viac) a v rozhodnutí neustálil vek navrhovateľa, po vyhodnotení k veku navrhovateľa sa vzťahujúcich dôkazov na základe voľnej správnej

úvahy.

Krajský súd považoval za nevyhnutné aj skúmanie a vyhodnotenie predloženého rodného listu ako nového dôkazu a tiež uložil správne orgán, aby po vrátení veci vyhodnotil a založil do spisu obsah Dohody medzi vládou SR a vládou Ukrajiny o zmene a doplnení Zmluvy medzi vládou SR a vládou Ukrajiny o hraničných priechodoch na spoločných štátnych hraniciach, do ktorej možno nahliadnuť na Ministerstve financií SR. Tiež uložil preveriť na Migračnom úrade MV SR, či navrhovateľ nepožiadaval o azyl aj vzhľadom na odvoláciu námietku o nevrátiteľnosti, neefektívnosti a neúčelnosti zaistenia navrhovateľa ako žiadateľa o azyl.

Krajský súd tiež považoval za nevyhnutné odôvodnenie dĺžky lehoty zaistenia do 28. novembra 2012. Takéto pochybenie považoval krajský súd za podstatnú vadu rozhodnutia.

Krajský súd v Košiciach však nevyhovел návrhu zástupcu navrhovateľa na jeho prepustenie so zaistenia, tvrdiac, že v danom prípade nekonal o zásahovej žalobe podľa piatej hlavy OSP, ale o návrhu podľa tretej hlavy OSP.

IV.

Odvolanie

Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal v zákonnej lehote odvolanie odporca s týmto odôvodnením.

Krajský súd vo svojom rozsudku odvoláciu námietku týkajúcu sa veku navrhovateľa a jeho stanovenie predmetným znaleckým posudkom najmä v súvislosti s ustanovením § 88 ods. 1, § 88 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého maloletého bez sprievodu nemožno zaistiť, považuje za dôvodnú. Ďalej vo svojom rozsudku konštatuje, že žiadateľ je v zmysle ustanovenia § 23 ods. 7 zák. č. 480/2002 Z. z. o azyle povinný podrobiť sa lekárskeму vyšetreniu ak má ministerstvo pochybnosti o jeho veku. Zároveň konštatuje, že v administratívnom spise odporcu sa nachádza usmernenie ÚHCP PPZ k postupu pri zisťovaní veku a poukazuje na rozporuplnosť stanovísk a praxe v súvislosti s problémom pri zisťovaní veku. Odporca sa podľa rozsudku Krajského súdu v Košiciach vo svojom rozhodnutí nezaoberal a neodôvodnil akým spôsobom sa vyrovnal s rozporom medzi navrhovateľom tvrdným vekom a znaleckým posudkom a v rozhodnutí neustálil vek navrhovateľa, po vyhodnotení dôkazov na základe voľnej správnej úvahy. Postup súvisiaci s určovaním veku štátneho príslušníka tretej krajiny je upravený v ustanovení § 127 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov a nie v § 23 ods. 7 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle. Ak sa štátny príslušník tretej krajiny odmietne podrobiť lekárskeму vyšetreniu podľa § 111 ods. 6, považuje sa na účely konania podľa zákona o pobyte cudzincov za plnoletú osobu; ak sa podrobí lekárskeму vyšetreniu, považuje sa za plnoletú osobu až do výsledku lekárskeho vyšetrenia na určenie jeho veku. Ak na základe lekárskeho vyšetrenia nie je možné určiť, či ide o plnoletú osobu alebo maloletú osobu, na konanie podľa tohto zákona sa považuje za maloletú osobu. Policajný útvar je povinný poučiť štátneho príslušníka tretej krajiny o oprávnení nariadiť vykonanie lekárskeho vyšetrenia na určenie veku, spôsobe jeho vykonania a dôsledkoch vyšetrenia na konanie podľa tohto zákona, ako aj o dôsledkoch odmietnutia vyšetrenia.

Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že navrhovateľ bol v tomto prípade riadne poučený o oprávnení policajného útvaru nariadiť vykonanie lekárskeho vyšetrenia na určenie veku, spôsobe jeho vykonania, dôsledkoch vyšetrenia na konanie, ako aj o dôsledkoch odmietnutia vyšetrenia o čom je v administratívnom spise odporcu navrhovateľom podpísaný záznam. Po náležitom poučení navrhovateľ súhlasil s lekárskeým vyšetrením. Následne bol navrhovateľ podrobený lekárskeému vyšetreniu na zistenie veku v súlade s ustanoveniami zákona o pobyte cudzincov a usmernením ÚHCP PPZ, ktoré sa opiera aj o stanovisko Ministerstva zdravotníctva SR (zn.: Z15204-2012-OZS z 19. marca 2012), v ktorom je uvedené, že v prípadoch dôvodných pochybností o veku cudzinca v konaní podľa zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar vyžiada znalecký posudok, prípadne odborné stanovisko alebo vyjadrenia lekára so špecializáciou. V predmetnej veci bol rozhodnutím OHK PZ Podhorod' ustanovený ako znalec ad hoc rádiológ, ktorý na základe lekárskeho vyšetrenia vypracoval odborné vyjadrenie, v ktorom je uvedený záver, že navrhovateľ zodpovedá veku 18-19 rokov a viac v špecializačnom odbore rádiológia, ktorého ustanoví ako znalca „ad hoc“. K existencii odchýlky pri zisťovaní veku, ktorou sa zaoberal

jednak právny zástupca navrhovateľa, ako aj krajský súd odporca uviedol, že v súvislosti s možnosťou existencie odchýlky pri zisťovaní veku bolo v konaní o odvolaní vyžiadané stanovisko k odbornému vyjadreniu na zistenie veku znalcom „ad hoc“ (č. p.: PPZ-HCP-SOIO-P-14/2012 z 22. júna 2012). V doručenom stanovisku (č. 06/2012 z 26. júna 2012) je uvedené, že je možné s určitosťou určiť a skonštatovať, že vyšetrená osoba (navrhovateľ) je osobou plnoletou, to znamená staršou ako 18 rokov. V predmetnom stanovisku je taktiež uvedené, že pri takomto stanovení veku pomocou rtg nálezu je možné pripustiť odchýlku iba smerom nahor, odchýlku smerom nadol nie je možné pripustiť, keďže rtg nález vyšetrenej osoby svedčí pre ukončenie kostného vývoja, nakoľko jeho rastové štrbiny sú kompletne uzatvorené. (Žiadosť a stanovisko tvoria prílohu tohto odvolania.)

K podanému opravnému prostriedku ako prílohu odvolateľ doložil aj rodný list navrhovateľa. Bez prekladu. V tomto doklade v kolónke Date of Issue je uvedený dátum XX. W. XXXX, ktorý je podľa tvrdenia navrhovateľa dátumom jeho narodenia. K tomuto dokumentu Krajský súd uviedol, že vzhľadom na to, že vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie, v jeho rámci bude povinnosťou odporcu aj tento nový dôkaz vyhodnotiť v novom odôvodnení rozhodnutia. Uvedený dokument nebol predložený navrhovateľom v správnom konaní, nakoľko ho nemal vo fyzickej držbe. Šetrením policajtov OHK PZ Podhorod' bolo zistené, že takýmto dokladom sa nepreukázal ani pri umiestnení do ÚPZC Sečovce dňa 02.06.2012 a tento mu bol doručený z neznámej e-mailovej adresy na jeho súkromnú mailovú adresu dňa 04.06.2012. Vzhľadom k tomu, že ide o vytlačený scan, nie je možné relevantným spôsobom zistiť a overiť jeho pôvod a pravosť. V § 126 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov je uvedené, že doklady, ktoré sú potrebné v konaní podľa tohto zákona a ktoré vydali orgány cudzích štátov, musia byť opatrené doložkou vyššieho overenia, ak medzinárodná zmluva neustanovuje inak. Z uvedeného vyplýva, že predložený doklad o narodení cudzinca nie je možné považovať v konaní podľa zákona o pobyte cudzincov za hodnoverný. Hodnovernosť tohto dokladu je práve spochybnená vyššie uvedeným odborným vyjadrením, o ktoré sa správny orgán oprel pri stanovení veku navrhovateľa v prvostupňovom konaní. Touto skutočnosťou sa Krajský súd dostatočne nezaoberal.

Splnomocnený zástupca navrhovateľa v konaní pred súdom o. i. namietal, že v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. zákona o azyle, (ďalej len zákon o azyle), konanie o udelenie azylu sa začína vyhlásením cudzinca na príslušnom policajnom útvere, ktorým podľa jeho názoru je aj odporca ako oddelenie hraničnej kontroly. Taktiež namietal, že navrhovateľ bol zaistený ako žiadateľ o azyl, napriek tomu, že zákon takýto postup nepripúšťa. OHK PZ Podhorod' ako odporca má za to, že všetky námietky splnomocneného zástupcu navrhovateľa boli Krajským súdom správne posúdené a že všetky okolnosti týkajúce sa samotnej azylovej procedúry sú dostatočne a náležite odôvodnené v samotnom rozhodnutí o zaistení cudzinca, ktoré je súčasťou administratívneho spisu odporcu. Za účelovú obranu považujeme aj námietku splnomocneného právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý tvrdí, že zaistený navrhovateľ je žiadateľom o azyl, o čom svedčí aj skutočnosť, že do dnešného dňa navrhovateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky nepožiadala a dokonca po porade so svojim právnym zástupcom ani zatiaľ požiadať nechce.

K hodnoteniu efektívnosti a účelnosti zaistenia odporcu v odvolaní uviedol, že správny orgán postupoval v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého môže byť štátny príslušník tretej krajiny zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. V štádiu tvorby a vydávania rozhodnutia o zaistení cudzinca správny orgán OHK PZ Podhorod' nedokázal presne určiť, aká je tá „nevyhnutná doba zaistenia“ a preto vychádzal z podkladov, ktoré zadovážil a mal v tom čase k dispozícii. Na ich základe nemohol presnejšie vymedziť a určiť inú lehotu zaistenia, preto využil zákonnú možnosť, ktorú mu poskytuje zákon o pobyte cudzincov. Nesúhlasil s konštatovaním súdu, že povinnosť odôvodniť dĺžku doby zaistenia je podstatnou vadou, ovplyvňujúcou zákonnosť rozhodnutia ako celku. Podľa jeho názoru lehota zaistenia je určená presne a výstižne a jej formulácia nijako neovplyvňuje zákonnosť rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odporca navrhol aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 6Sp/13/2012 z 13. júna 2012 zmenil tak, že rozhodnutie OHK PZ Podhorod' č. p. PPZ-HCP-SOIO-159/2012 potvrdí.

.

V.

Konanie na odvolacom súde

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. júla 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

So zreteľom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd v Košiciach celkom správne zrušil napadnuté rozhodnutie práve pre nepresvedčivé a neúplné zistenie skutkového stavu veci spočívajúce najmä v zistení veku navrhovateľa a presvedčivom odôvodnení, z akých dôvodov neuveril tvrdeniu navrhovateľa, že je maloletý. Tak odvolací, ako aj krajský súd mohol prihliadať len na tie dôkazy, ktoré boli vykonané len v správnom konaní, nie neskôr. Na dôkazy predkladané po podaní návrhu - odvolania navrhovateľom nemohol ani prvostupňový ani odvolací súd prihliadať. Týka sa to aj podrobných a nespochybniteľných vyjadrení znalkyne, ktoré v rámci odvolacieho konania predložil odporca.

Pokiaľ ide o skúmanie, čo navrhovateľ je osoba maloletá alebo plnoletá, v každom prípade takýchto pochybností, ak nie je možné okamžite takéto tvrdenie odmietnuť, či už pre doklady alebo zjav, ktorý tvrdeniu o maloletosti evidentne odporuje, je v konaní o zaistení treba dbať na najvyššiu starostlivosť, opatrnosť a precíznosť pri preukazovaní tejto otázky, a ak nemajú nastať pochybnosti, vylúčiť ich aj za cenu zvýšených nákladov na znalecké skúmanie. Je nevyhnutné pritom využiť najmä znalcov antropológov a súdnych lekárov v zmysle odporúčaní ministerstiev zdravotníctva, spravodlivosti i vnútra. V ďalšom konaní je totiž výrazný rozdiel v postupe voči osobe, ktorá sa nachádza na území Slovenskej republiky neoprávnene a bez dokladov, ak je maloletá a plnoletá; a to napriek prezumpcii plnoletosti podľa zákona (o pobyte cudzincov č. 404/2011 Z. z.) do momentu preukázania opaku.

Rovnako pochybné a z hľadiska účelnosti a efektívnosti rozhodnutia o zaistení aj neúplné je zistenie, či navrhovateľ podal žiadosť o azyl alebo nie, najmä ak v administratívnom spise odporcu vo výsluchu navrhovateľa z 2. júna 2012 je doslovne uvedená: „O azyl na území SR žiadam z dôvodu vojnového konfliktu v mojej krajine“. Rozporné sú potom odporcom predložené úradné záznamy zo 14. a 28. júna 2012 o tom, že navrhovateľ zatiaľ po porade s právnym zástupcom o azyl zatiaľ požiadať nechce.

Na tomto mieste sa žiada upozorniť, že aj keď podľa § 3 ods. 8 zákona o azyle uvádza, že ak cudzinec požiada o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na policajnom útvar, ktorý nie je príslušný na prijatie vyhlásenia podľa odseku 2, policajný útvar je povinný poučiť cudzinca o tom, ktorý policajný útvar je príslušný na prijatie vyhlásenia, a ak nerozhodne o zaistení cudzinca a o jeho umiestnení v zariadení pre cudzincov podľa osobitného predpisu, 6a) vydá cudzincovi doklad na prepravu s platnosťou 24 hodín. Doklad na prepravu cudzinca obsahuje označenie policajného útvaru, ktorý doklad vydal, číslo dokladu, dobu platnosti dokladu, meno a priezvisko, dátum a miesto narodenia, pohlavie a štátnu príslušnosť cudzinca, číslo cestovného dokladu alebo iného dokladu, ktorým cudzinec preukázal svoju totožnosť, adresu policajného útvaru, do ktorého je cudzinec povinný sa dostať, miesto a dátum vydania dokladu, odtlačok pečiatky policajného útvaru a podpis osoby, ktorá vydala doklad. Ustanovenie odseku 5 sa použije rovnako.

Zákon o azyle ako špeciálna norma však neustanovuje ako naložiť s už podanou žiadosťou o azyl (ako v prerokúvanom prípade) podanou pred nepríslušným orgánom.

Podľa § 20 správneho poriadku - zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ktorý je všeobecným predpisom použiteľným a záväzným v každom správnom konaní, ak správny orgán nie je príslušný na rozhodnutie, je povinný podanie bez meškania postúpiť príslušnému správnomu orgánu a upovedomiť o tom účastníka konania. Ak je nebezpečenstvo z omeškania, správny orgán urobí nevyhnutné úkony, najmä na odvrátenie hrozacej škody.

Ak teda vyjadrenie navrhovateľa z 2. júna 2012, ktorým požiadal o azyl bolo dobrovoľné, zrozumiteľné a vážne urobené plnoletou osobou, malo byť postúpené príslušnému orgánu na vykonanie pohovoru s

navrhovateľom a ďalší postup v zmysle zákona o azyle.

K predloženému rodnému listu je treba podotknúť, že v kolónke dátum narodenia je uvedený rovnaký dátum ako v kolónke dátum vydania a to dvakrát vedľa seba X. W. XXXX, akurát text Date of Birth - dátum narodenia je uvedený pod čiarou, na ktorej je uvedený samotný dátum a na úrovni uvedenej čiary je text zrejme v somálskom jazyku. Tento dôkaz je nevyhnutné vykonať v správnom konaní po vrátení veci krajským súdom, aj keď treba súhlasiť s odporcom, že v tomto konaní o už podanom odvolaní nemožno pričítať na ťarchu odporcu, že naň v preskúmanom rozhodnutí neprihliadol, pretože bol predložený až po jeho vydaní.

Z týchto dôvodov sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach a potvrdil ho ako vecne správny. V podrobnostiach i právnom odôvodnení odkazuje na jeho obsah.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 OSP, keď navrhovateľovi napriek jeho úspechu v konaní právo na náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.